

мн.ч. 1л. **-am**

2л. **-en**; диал. **-an**

3л. причастие в мн.ч.

Свързващата гласна се явява пред окончанията като **-j**.

Формите за 3л., ед.ч. са в зависимост от значението на глагола: преходните глаголи получават окончание **-as**; при непреходните се употребяват причастията им, които трябва да отговарят по род на глаголното лице.

Тъй като в новоиндийските езици в минало свършено време, 3л., ед. ч и за двата рода става причастие, с основание може да се приеме, че белегът **-as** (за 3л., ед.ч.) е вторичен. Неговият произход трябва да се търси в староиндийски *asti*.

При образуване на минало свършено време е важно да се знаят причастията на спряганите глаголи. Освен с личните окончания, миналото свършено време се характеризира и с наставките на причастията. Поради това в ромския език се различават два вида минало свършено време. Според наставката на причастията те са: първи вид, образуван с форма на причастията, окончаваща на **-do (-to, -lo)** и втори вид – образуван с форма на причастията на **-no**.

Причастията на преходните глаголи имат активно (деятелно) значение, което ясно личи от 3л., мн.ч. на миналото свършено време. Примери:

Първи вид: **kerav**(правя), причастие **kerdo**, основа на причастията **kerd**.

ед.ч. 1л. **kerdjom** (формата е възникнала от **kerd -i -om > kerdjom**)

2л. **kerdjan** (**kerdjan**)

3л. **kerdjas** (**kerdjas**)

мн.ч. 1л. **kerdjam** (**kerdjam**)

2л. **kerdjen** (**kerdjen**); диал. **kerdjan** (**kerdjan**)

3л. **kerde** (формата е еднаква с причастията в мн.ч.)